

Met hart en ziel

Nicholas Sparks bij Boekertij:

The Notebook (Het dagboek)

Message in a Bottle (De brief)

Safe Haven (Veilige haven)

The Best of Me (Het beste van mij)

The Longest Ride (De lange tocht)

The Choice (De keuze)

Zie mij

De ontmoeting

De bruiloft

Wij twee

Je bent nooit alleen

Op het eerste gezicht

Een liefde om nooit te vergeten

Met hart en ziel

De redding

Leven voor de liefde

Dear John (Lieve John)

The Lucky One (De gelukkige)

Nicholas Sparks

Met hart en ziel

Jeremy en Lexie zijn allebei diep gekwetst door het leven en geloven niet meer in de liefde... tot er een wonder gebeurt

Eerste druk 2018
Tweede druk 2020

ISBN 978-90-225-8361-6
ISBN 978-94-023-1136-5 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *True Believer*
Vertaling: Annemarie Verbeek
Omslagontwerp: DPS design & prepress studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2005 Nicholas Sparks
Nederlandstalige uitgave © 2006, 2018 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Opgedragen aan Rhett en Valerie Little,
fantastische mensen, fantastische vrienden*

Dankzegging

Zoals altijd allereerst dank aan mijn vrouw Cathy, voor al haar steun terwijl ik bezig was met het schrijven van dit boek. Ik kan dat alleen maar dankzij haar.

Ook ben ik dank verschuldigd aan mijn kinderen: Miles, Ryan, Landon, Lexie en Savannah. Wat kan ik zeggen? Ik voelde me gezezend op het moment dat ieder van jullie in mijn leven kwam en ik ben trots op jullie allemaal.

Theresa Park, mijn literair agent, verdient groot applaus voor alles wat ze voor me heeft gedaan. Gefeliciteerd met je nieuwe agentschap – Park Literary Group (voor iedereen die nog eens van plan is een boek te schrijven). Het is mij een eer jou als vriendin te mogen beschouwen.

Jamie Raab, mijn redactrice, verdient uiteraard eveneens mijn dank, niet alleen voor de manier waarop zij mijn romans redigeert, maar ook voor het vertrouwen dat ze in me heeft. Ik weet niet hoe mijn carrière zou zijn verlopen als zij er niet was geweest, en ik ben je dankbaar voor al je vrijgevigheid en vriendelijkheid.

Larry Kirshbaum en Maureen Egen zijn vrienden en collega's, en ik vind het een voorrecht om met hen samen te mogen werken. In dat wat ze doen zijn ze simpelweg de besten.

Denise DiNovi maakt eveneens aanspraak op mijn dank, niet alleen vanwege de films die ze van mijn romans heeft gemaakt, maar ook vanwege de uitstekende getimede telefoontjes waarmee ze mijn dagen altijd weer weet op te fleuren.

Dank ook aan Howie Sanders en Dave Park, mijn agenten bij UTA, en eveneens aan Richard Green bij CAA.

Lynn Harris en Mark Johnson, die geholpen hebben om van *The Notebook* de prachtige film te maken die het uiteindelijk is geworden, ben ik ook bijzonder dankbaar. Dank voor het feit dat jullie altijd in deze roman zijn blijven geloven.

Een speciaal woord van dank aan Francis Greenburger. Hij weet waarom – en ik sta bij hem in het krijt.

En ten slotte mijn dank aan de mensen die zo hard achter de schermen hebben gewerkt en in de loop der jaren ook een soort familie voor me zijn geworden: Emi Battaglia, Edna Farley en Jennifer Romanello van de afdeling publiciteit; Flag, die een fantastisch omslagontwerp heeft gemaakt; Scott Schwimer, mijn advocaat; Harvey-Jane Kowal, Shannon O’Keefe, Julie Barer en Peter McGuigan. Ik mag van geluk spreken dat ik met deze grandioze mensen mag werken.

1

Jeremy Marsh zat tussen het studiopubliek met het gevoel dat hij behoorlijk opviel. Hij was maar een van het handjevol mannen dat op die middag half december aanwezig was. Hij had zich natuurlijk in het zwart gestoken, en met zijn donkere, golvende haar, lichtblauwe ogen en modieuze baard van drie dagen zag hij er op en top New Yorks uit. Terwijl hij de gast op het podium bestudeerde, lukte het hem ook om steelse blikken op het aantrekkelijke blondje drie rijen voor hem te werpen. Voor zijn beroep was het vaak nodig om verscheidene taken te combineren. Hij was een onderzoeksjournalist die met een verhaal bezig was, en het blondje hoorde gewoon bij het publiek; toch moest het de professionele waarnemer in hem wel opvallen hoe aantrekkelijk ze eruitzag in haar topje en spijkerbroek. Dat wil zeggen, in journalistiek opzicht.

Hij bande de gedachte uit zijn hoofd en probeerde zijn aandacht weer op de gast te richten. Die vent was te belachelijk voor woorden. Jeremy vond dat de paragnost, die beweerde stemmen van gene zijde te horen, er in het felle licht van de televisielampen uitzag alsof hij last van verstopping had. Hij had een valse intimiteit aangenomen, deed net alsof hij ieders broer of beste vriend was, en kennelijk beschouwde een ruime meerderheid van het overweldigde publiek – onder wie het aantrekkelijke blondje en de vrouw die door de gast werd aangesproken – hem als een geschenk uit de hemel zelf. Wat klopte, dacht Jeremy, omdat dat altijd de plek was waar de dierbare overledenen terecht kwamen. Geesten

van gene zijde waren altijd omgeven door een fel, hemels licht en er hing altijd een aura van vreedzaamheid en rust om hen heen. Jeremy had nog nooit van een medium gehoord dat contact had met de andere – hetere – plek. Een dierbare overledene vertelde bijvoorbeeld nooit dat hij aan een spit geroosterd werd of in een ketel met motorolie gekookt werd. Maar Jeremy wist dat hij cynisch zat te doen. En bovendien, moest hij toegeven, was het best een goed programma. Timothy Clausen was goed – heel wat beter dan de meeste kwakzalvers over wie Jeremy in de loop der jaren geschreven had.

‘Ik weet dat het moeilijk is,’ sprak Clausen in de microfoon, ‘maar Frank zegt dat het nu tijd is dat je hem loslaat.’

De vrouw die hij op zo’n meelevende toon toesprak, zag eruit alsof ze op het punt stond flauw te vallen. Ze was in de vijftig, droeg een blouse met groene strepen en had rode krullen die alle kanten uitstaken. Ze hield haar handen zo stijf op borsthoogte ineengeslagen dat haar knokkels wit zagen van de druk.

Clausen zweeg even en bracht zijn hand naar zijn voorhoofd, terwijl hij nog meer informatie van ‘gene zijde’, zoals hij het noemde, haalde. In de stilte boog het publiek zich collectief naar voren. Iedereen wist wat er nu zou komen; dit was de derde persoon die hij vandaag uit het publiek had gekozen. Clausen was, niet verbaazingwekkend, de enige gast in de populaire talkshow.

‘Herinnert u zich nog de brief die hij u gestuurd heeft?’ vroeg Clausen. ‘Voor hij overleed?’

De vrouw snakte naar adem. De studiomedewerker hield de microfoon nog dicht bij haar gezicht zodat iedere televisiekijker haar goed zou kunnen verstaan.

‘Ja, maar hoe kunt u weten dat – ’ stamelde ze.

Clausen liet haar niet uitspreken. ‘Weet u nog wat erin stond?’

‘Ja,’ zei de vrouw met schorre stem.

Clausen knikte, alsof hij de brief zelf geschreven had. ‘Het ging over vergeving, hè?’

Op de bank keek de presentatrice van het programma, de populairste middagtalkshow van Amerika, van Clausen naar de vrouw

en weer terug. Ze keek verbaasd en tegelijkertijd tevreden. Mediums waren altijd goed voor de kijkcijfers.

Jeremy zag dat terwijl de vrouw in het publiek knikte, de mascara over haar wangen begon te stromen. De camera's zoomden er op in om het nog duidelijker te laten zien. Dagtelevisie op zijn dramatische best.

'Maar hoe kunt u...?' herhaalde de vrouw.

'Hij had het ook over uw zus,' mompelde Clausen. 'Niet alleen over zichzelf.'

De vrouw keek Clausen strak aan.

'Uw zus Ellen,' voegde Clausen eraantoe, en naar aanleiding van die ontboezeming slaakte de vrouw ten slotte een schorre kreet. De tranen spoten uit haar ogen als uit een sproeier met een tijdschakelaar. Clausen – gebruind en goedverzorgd in zijn zwarte pak en ieder haartje op zijn plaats – bleef knikken als zo'n hond met een deinende kop die je op het dashboard zet. Het publiek staarde in doodse stilte naar de vrouw.

'Frank heeft iets voor u achtergelaten, hè? Iets uit uw verleden.'

Ondanks de warme studiolampen leek de vrouw zelfs te verbleken. Jeremy zag in de hoek van de studio, buiten het bereik van de camera's, de producer met zijn geheven wijsvinger helikopterkringetjes draaien. De reclame kwam eraan. Clausen keek bijna onmerkbaar in die richting. Het leek niemand anders dan Jeremy op te vallen en hij vroeg zich vaak af waarom kijkers nooit twijfels hadden over het feit dat het contact met de wereld der geesten zo perfect tussen de reclameblokken ingepast kon worden.

Clausen ging verder. 'Dat niemand anders zou kunnen weten. Een of andere sleutel, hè?'

Het gesnik ging voort terwijl de vrouw knikte.

'U had nooit gedacht dat hij hem zou bewaren, hè?'

Oké, dit gaat de doorslag geven, dacht Jeremy. Een nieuwe ware gelovige meldt zich.

'Hij is van het hotel waar u tijdens uw huwelijksreis heeft geloogd. Hij had hem daar gelegd zodat u, wanneer u hem vond, herinnerd zou worden aan de fijne tijd die u met elkaar hebt doorge-

bracht. Hij wil niet dat u met pijn aan hem terugdenkt, omdat hij van u houdt.’

‘Oooo...’ hilde de vrouw.

Of iets dergelijks. Misschien was het een kreun. Vanaf de plek waar hij zat kon Jeremy het niet goed zeggen, omdat de uitbarsting onderbroken werd door een plotseling, enthousiast applaus. Ineens werd de microfoon met een ruk weggetrokken. Camera’s zoomden uit. Nu haar moment in de schijnwerpers afgelopen was, zakte de vrouw in het publiek in haar stoel ineen. Precies op dat moment stond de presentatrice op van de bank en keek in de camera.

‘Bedenk dat het echt is wat u ziet. Geen van deze mensen heeft Timothy Clausen ooit eerder ontmoet.’ Ze glimlachte. ‘Straks zijn we terug met nog een contact met de andere wereld.’

Nog meer applaus terwijl het programma onderbroken werd voor de reclame, en Jeremy leunde achterover in zijn stoel.

Als onderzoeksjournalist die bekendstond om zijn belangstelling voor de wetenschap, had hij zijn beroep gemaakt van het schrijven over dit soort mensen. Over het algemeen genoot hij van wat hij deed en was hij trots op zijn werk dat hij zag als een waardevolle maatschappelijke bijdrage, op een beroep dat zo bijzonder was dat de rechten ervan – de vrijheid van meningsuiting – in de grondwet van de Verenigde Staten van Amerika waren vastgelegd. Voor zijn vaste column in *Scientific American* had hij Nobelprijswinnaars geïnterviewd en de theorieën van Stephen Hawking en Einstein in lektaal uitgelegd. Bovendien was hij de man die ooit het publieke debat had aangezwengeld dat ertoe leidde dat de Voedsel en Waren Autoriteit een gevaarlijk antidepressivum van de markt haalde. Hij had uitgebreid over het Cassini-project, de ondeugdelijke spiegel op de lens van de Hubble-ruimtetelescoop, geschreven, en was een van de eersten geweest die de koude-fusie-experimenten in Utah openlijk als oplichterij betitelde.

Helaas, hoe indrukwekkend het ook klonk, leverde zijn column niet veel geld op. Het was het freelancewerk waar hij het grootste deel van zijn rekeningen van betaalde, en net als alle freelancers was hij altijd aan het sappelen om met verhalen te komen waar uitge-

vers van tijdschriften en kranten belangstelling voor zouden hebben. Zijn terrein was uitgebreid naar ‘alles wat ongewoon is’, en de afgelopen vijftien jaar had hij onderzoek gedaan naar helderzenden, paragnosten, gebedsgenezers en mediums. Hij had oplichters, bedriegers en vervalsers ontmaskerd. Hij had spookhuizen bezocht, naar mysterieuze wezens gespeurd en de oorsprong van broodjeaapverhalen geprobeerd te achterhalen. Hij was niet alleen van nature een sceptisch mens, maar hij bezat ook de zeldzame gave om moeilijke wetenschappelijke begrippen op zo’n manier uit te leggen dat de gemiddelde lezer ze begreep, en zijn artikelen waren in honderden kranten en tijdschriften over de hele wereld verschenen. Het op wetenschappelijke wijze ontmaskeren, vond hij, was nobel en belangrijk, ook al waardeerde het publiek het niet altijd. De post die hij ontving na de publicatie van zijn freelance-artikelen, was regelmatig doorspekt met woorden als ‘idiot’, ‘debiel’ en, zijn persoonlijke favoriet, ‘kontenlikker van de overheid’.

Onderzoeksjournalistiek, zo was hij tot de ontdekking gekomen, was een ondankbare bezigheid.

Terwijl hij dit fronsend zat te overpeinzen, keek hij naar het publiek dat opgewonden zat te kletsen, en vroeg zich af wie als volgende uitgekozen zou worden. Jeremy wierp nog een steelse blik op het blondje dat in een spiegeltje zat te kijken of haar lippenstift nog goed zat.

Jeremy wist al dat de mensen die door Clausen uitgekozen werden niet officieel deel uitmaakten van de act, ook al werd Clausens optreden van tevoren aangekondigd en hadden mensen als wilden gevochten om kaartjes voor het programma te bemachtigen. Wat natuurlijk betekende dat de zaal vol zat met mensen die geloofden in leven na de dood. Voor hen was er niets mis met Clausen. Hoe kon hij anders zulke persoonlijke dingen over vreemden weten, als hij niet met geesten praatte? Maar net als bij iedere goede goochelaar die zijn repertoire perfect uit zijn hoofd kende, bleef de illusie een illusie, en net voor het programma had Jeremy niet alleen uitgeknobbeld hoe hij het voor elkaar kreeg, maar had er ook nog eens het fotografische bewijs van.

De ontmaskering van Clausen zou Jeremy's grootste slag tot dan toe worden, en het was die vent zijn verdiende loon. Clausen was het ergste soort oplichter. Maar Jeremy's pragmatische kant beseftte ook dat dit het soort verhaal was waar je maar zelden tegenaan liep, en hij wilde er iets moois van maken. Clausen stond tenslotte op het punt om een enorme beroemdheid te worden, en in Amerika was beroemdheid het enige wat er toe deed. Hoewel hij wist dat de kans uiterst miniem was, fantaseerde hij toch over wat er zou gebeuren als Clausen hém zou uitkiezen. Hij verwachtte het niet; uitgekozen worden was zo iets als het Supertrio op de renbaan van Santa Anita winnen. Maar zelfs als het niet gebeurde, dan wist Jeremy toch wel dat hij een geweldig verhaal had. Maar geweldig en buitengewoon bleven vaak door een simpele wending van het lot van elkaar gescheiden, en toen de reclame afgelopen was, voelde hij een heel klein sprankje ongerechtvaardigde hoop dat Clausen hem op de een of andere manier in het vizier zou krijgen.

En, alsof God zelf ook niet echt blij was met wat Clausen uitspookte, was dat precies wat er gebeurde.

Drie weken later sloeg de winter hard toe in Manhattan. Er was een front uit Canada binnen komen drijven, waardoor de temperatuur tot min zeventien gedaald was, en stoomwolken stegen gestaag uit de rioolroosters op voor ze zich over de ijzige trottoirs verspreidden. Niet dat ook maar iemand zich er druk om maakte. De geharde inwoners van New York spreidden hun gebruikelijke onverschilligheid tegenover alles wat met het weer te maken had tentoon, en vrijdagavonden mochten onder geen beding verspilld worden. Mensen werkten door de week veel te hard om een avondje uit te verspillen, vooral wanneer er iets te vieren viel. Nate Johnson en Alvin Bernstein waren al een uur aan het feestvieren, net als een stuk of tien vrienden en journalisten – sommigen van *Scientific American* – die ter ere van Jeremy bijeengekomen waren. De meesten waren al lichtelijk aangeschoten en hadden het enorm naar hun zin, vooral omdat journalisten geneigd waren de hand op de knip te houden en Nate de rondjes voor zijn rekening nam.

Nate was Jeremy's agent. Alvin, een freelance-cameraman, was Jeremy's beste vriend, en ze waren in de trendy bar in de Upper West Side samengekomen om Jeremy's optreden in *Primetime Live* van ABC te vieren. Er waren die week reclames voor *Primetime Live* uitgezonden – de meeste met Jeremy in het begin en in het midden en de belofte van een belangrijke bijdrage van hem aan het programma – en uit het hele land kwamen verzoeken om een interview Nates kantoor binnengestroomd. Eerder die middag had het tijdschrift *People* gebeld, en er stond een interview voor maandagochtend aanstaande op de agenda.

Er was niet genoeg tijd geweest om een privé-ruimte voor het feestje te bespreken, maar dat scheen niemand erg te vinden. Met zijn lange granieten bar en dramatische belichting was het volle café een toevluchtsoord voor yuppies. Terwijl de journalisten van *Scientific American* naar tweed colberts met leren elleboogstukken neigden en in één hoek van het vertrek samengeklonterd over foto's stonden te praten, zagen de meeste andere bezoekers eruit alsof ze na hun werk in Wall Street of Madison Avenue waren komen binnenvallen: Italiaanse colberts hingen over rugleuningen en stropdassen van Hermès waren losgetrokken; mannen die niets anders schenen te willen dan, al zwaaiend met hun Rolex, het aanwezige vrouwvolk taxeren. Vrouwen die zo van hun werk bij uitgeverijen en reclamebureaus kwamen, waren gekleed in merkrokken en droegen onmogelijk hoge hakken, terwijl ze martini's met een smaakje dronken en net deden of ze de mannen negeerden. Jeremy zelf had zijn oog laten vallen op de lange roodharige die aan de andere kant van de bar stond en die zijn kant uit leek te kijken. Hij vroeg zich af of ze hem van de televisiespotjes herkende, of dat ze gewoon gezelschap zocht. Ze wendde zich af, ogenschijnlijk ongeïnteresseerd, maar keek toen weer zijn kant uit. Aangezien haar blik ditmaal iets langer bleef hangen, hief Jeremy zijn glas.

'Hé, Jeremy, let eens een beetje op, joh,' zei Nate, terwijl hij hem een por met zijn elleboog gaf. 'Je bent op tv! Wil je niet zien hoe je het gedaan hebt?'

Jeremy wendde zijn blik van de roodharige af. Toen hij naar het

scherm opkeek, zag hij zichzelf tegenover Diane Sawyer zitten. Vreemd, dacht hij, net of je op twee plaatsen tegelijk bent. Het leek nog steeds niet helemaal echt. Niets in de afgelopen drie weken had echt geleken, ondanks zijn jaren in de media.

Op het scherm beschreef Diane hem als ‘de meest toonaangevende wetenschapsjournalist van Amerika’. Niet alleen had het verhaal aan zijn hoogste verwachtingen voldaan, maar Nate was zelfs met *Primetime Live* in gesprek om Jeremy op een vaste basis verhalen voor hen te laten maken met eventueel extra items in *Good Morning America*. Hoewel veel journalisten televisie minder belangrijk vonden dan andere, serieuzere vormen van verslaggeving, weerhield het de meesten er niet van om televisie stiekem als de Heilige Graal te beschouwen, waarmee ze het grote geld bedoelden. Ondanks de felicitaties hing er jaloezie in de lucht, een gevoel waarmee Jeremy net zo onbekend was als met reizen door de ruimte. Tenslotte stonden journalisten van zijn soort niet bepaald bovenaan in de mediapikorde – tot vandaag.

‘Noemde ze je zojuist meest vooraanstaand?’ vroeg Alvin. ‘Je schrijft over Bigfoot en de legende van Atlantis!’

‘Sst,’ zei Nate, zijn ogen strak op het scherm gericht. ‘Ik probeer het te verstaan. Het zou wel eens belangrijk voor Jeremy’s carrière kunnen zijn.’ Als Jeremy’s agent was Nate altijd bezig afspraken te regelen die ‘belangrijk voor Jeremy’s carrière zouden kunnen zijn’, om de eenvoudige reden dat freelancewerk niet bepaald lucratief was. Jaren geleden, toen Nate net begon, had Jeremy een voorstel voor een boek gedaan, en sinds die tijd werkten ze samen, om de eenvoudige reden dat ze vrienden geworden waren.

‘Ja, hoor,’ zei Alvin, het verwijt wegwuivend.

In de tussentijd flikkerden op het scherm achter Diane Sawyer en Jeremy de laatste momenten van Jeremy’s optreden in het programma van de dagtelevisie, waarin Jeremy net had gedaan of hij een man was die treurde om de vroegtijdige dood van zijn broertje, een jongen met wie Clausen beweerde ten gunste van Jeremy contact te hebben.

‘Hij is bij me,’ kon men Clausen horen verkondigen. ‘Hij wil dat

je hem loslaat, Thad.’ Jeremy’s weergave van een inrieste gast met een vertrokken gezicht kwam in beeld. Clausen knikte op de achtergrond; afhankelijk van hoe men ertegenaan keek, droop hij van het medeleven of zag hij eruit alsof hij last van verstopping had.

‘Je moeder heeft zijn kamer nooit veranderd – de kamer die je met hem deelde. Ze wilde er per se niets aan veranderen, en toch moest je er blijven slapen,’ vervolgde Clausen.

‘Ja,’ bracht Jeremy moeizaam uit.

‘Maar je was er bang, en in je woede heb je iets van hem gepakt, iets heel persoonlijks, en je hebt het in de tuin begraven.’

‘Ja,’ wist Jeremy weer uit te brengen, alsof hij te geëmotioneerd was om meer te zeggen.

‘Zijn beugel!’

‘Oooooo,’ hilde Jeremy terwijl hij zijn handen voor zijn ogen sloeg.

‘Hij houdt van je, maar je moet je realiseren dat hij nu rust heeft gevonden. Hij voelt geen boosheid ten opzichte van jou...’

‘Oooooo!’ jammerde Jeremy opnieuw en vertrok zijn gezicht nog erger.

In het café bekeek Nate de opnamen zwijgend en geconcentreerd. Alvin, daarentegen, lachte terwijl hij zijn bier in de hoogte stak.

‘Geef die man een Oscar!’ schreeuwde hij.

‘Dat was best indrukwekkend, hè?’ zei Jeremy grinnikend.

‘Ik meen het, hoor,’ zei Nate, die zijn irritatie niet onder stoelen of banken stak. ‘Praat dan tijdens de reclame.’

‘Ja hoor,’ zei Alvin weer. ‘Ja hoor’ was altijd Alvins favoriete uitdrukking geweest.

In *Primetime Live* werd de videoband langzaam zwart en de camera werd op Diane Sawyer en Jeremy gericht, die weer tegenover elkaar zaten.

‘Dus niets wat Clausen zei was waar?’ vroeg Diane.

‘Helemaal niets,’ zei Jeremy. ‘Zoals je al weet, is mijn naam niet Thad, en ik heb wel vijf broers, maar ze verkeren allemaal in blakende gezondheid.’

Diane hield een pen boven een blocnote alsof ze aantekeningen wilde gaan maken. ‘Hoe heeft Clausen dat dan voor elkaar gekregen?’

‘Nou, Diane,’ begon Jeremy.

In het café ging Alvins van een piercing voorziene wenkbrauw omhoog. Hij boog zich naar Jeremy toe. ‘Noemde je haar net Diane? Alsof jullie bevriend zijn?’

‘Hou je nou op?’ zei Nate, die met de minuut geïrriteerder raakte.

Op televisie ging Jeremy verder. ‘Wat Clausen doet is eenvoudigweg een variant op iets wat mensen al honderden jaren doen. In de eerste plaats is hij goed in het interpreteren van gelaatsuitdrukkingen, en hij is een meester in het maken van vage, emotioneel geladen associaties en het ingaan op hints die de mensen uit het publiek geven.’

‘Ja, maar hij was zo specifiek. Niet alleen bij jou, maar bij de andere gasten ook. Hij kwam met namen. Hoe doet hij dat?’

Jeremy haalde zijn schouder op. ‘Hij heeft me vóór het programma over mijn broer Marcus horen praten. Ik bedacht gewoon een leven en liet me daar luid en duidelijk over uit.’

‘Hoe kwam het Clausen dan ter ore?’

‘We weten van oplichters als Clausen dat ze gebruikmaken van een verscheidenheid aan trucs, waaronder microfoons en betaalde “luisteraars” die voor het programma in de wachtruimte rondlopen. Voor ik naar mijn plaats werd gebracht, zorgde ik ervoor dat ik zoveel mogelijk rondliep en gesprekken aanging met een hoop toeschouwers, om te zien of er iemand was die een ongewone belangstelling voor mijn verhaal had. En jawel hoor, één man toonde zich wel erg begaan.’

Achter hen werd de videoband vervangen door een vergrote foto die Jeremy genomen had met een minicameraatje in zijn horloge, een hightech-spionagespeelgoedje dat hij onmiddellijk bij *Scientific American* gedeclareerd had. Jeremy genoot bijna net zo van de nieuwste hightech-snufjes als van het declareren ervan bij anderen.

‘Wat zien we hier?’ vroeg Diane.

Jeremy wees. ‘Die man mengde zich als zogenaamde bezoeker uit Peoria onder het publiek. Ik nam deze foto vlak voor het programma terwijl we aan het praten waren. Zoom nog eens wat verder in?’

De foto op het beeld werd vergroot en Jeremy gebaarde ernaar.

‘Zie je dat speldje van de Verenigde Staten op zijn revers? Dat zit er niet voor de show. Het is in werkelijkheid een minizendertje dat signalen naar de opnameapparatuur achter de set zendt.’

Diane keek fronsend. ‘Hoe weet je dat?’

‘Omdat,’ zei Jeremy terwijl hij een wenkbrauw optrok, ‘ik er toevallig net zo een heb.’

Hij stak meteen zijn hand in zijn zak en haalde een speldje van de Verenigde Staten tevoorschijn dat er precies hetzelfde uitzag, met een lange draad en een zendertje eraan.

‘Dit model wordt in Israël gemaakt’ – Jeremy’s stem was te horen bij de close-up van het apparaatje – ‘en het is het nieuwste van het nieuwste. Ik heb gehoord dat het door de CIA wordt gebruikt, maar dat kan ik natuurlijk niet bevestigd krijgen. Wat ik je wel kan vertellen is dat de technologie heel geavanceerd is – dit microfoon-tje kan gesprekken opvangen die aan de andere kant van een lawaaiëring, drukke ruimte worden gevoerd, en die, met het juiste filter, zelfs isoleren.’

Diane bekeek het speldje duidelijk geboeid. ‘En je weet zeker dat dit ook echt een microfoon was en niet zomaar een speldje?’

‘Nou, zoals je weet, duik ik al langer in Clausens verleden, en een week na het programma heb ik nog een paar foto’s te pakken weten te krijgen.’

Er flitste een nieuwe foto op het scherm. Hoewel hij een beetje korrelig was, was het een foto van dezelfde man die het speldje van de Verenigde Staten op had.

‘Deze foto is in Florida genomen, voor het kantoor van Clausen. Zoals je kunt zien, is de man op weg naar binnen. Zijn naam is Rex Moore, en hij is een medewerker van Clausen. Hij werkt al twee jaar voor hem.’

‘Ooooo!’ schreeuwde Alvin, en de rest van de uitzending, die

toch al ten einde liep, werd overstemd toen anderen, jaloers of niet, hem met geloei en gejuich bijvielen. De gratis drank had zijn uitwerking niet gemist, en Jeremy werd na de uitzending overspoeld met felicitaties.

‘Je was geweldig,’ zei Nate. Nate was drieënveertig, klein en kaalend, en was geneigd pakken te dragen die iets te krap om de taille zaten. Maar de man was één bonk energie en, zoals de meeste agenten, liep hij over van een vurig optimisme.

‘Dank je,’ zei Jeremy terwijl hij zijn laatste restje bier opdronk.

‘Dit is een geweldige opsteker voor je carrière,’ vervolgde Nate. ‘Het is je opstap naar een vaste televisieklus. Geen gesappel meer voor waardeloos freelance tijdschriftenwerk, geen geren meer achter UFO-verhalen aan. Ik heb altijd gezegd dat jij met je uiterlijk geknipt bent voor tv.’

‘Ja, dat heb je altijd gezegd,’ gaf Jeremy toe op de verveelde toon die hoort bij het opdreunen van iets dat al zo vaak gezegd is.

‘Ik meen het. De producers van *Primetime Live* en *Good Morning America* blijven maar bellen over hoe ze je als vaste medewerker van hun programma’s willen gebruiken. Je weet wel: “Wat deze nieuwste wetenschappelijke doorbraak voor u kan betekenen”, en zo. Een enorme stap voor een wetenschapsverslaggever.’

‘Ik ben journalist,’ snoof Jeremy, ‘geen verslaggever.’

‘Ja hoor,’ zei Nate terwijl hij een gebaar maakte alsof hij een vlieg wegsloeg. ‘Zoals ik altijd heb gezegd, is je uiterlijk gemaakt voor tv.’

‘Ik moet zeggen dat Nate gelijk heeft,’ voegde Alvin er met een knipoog aan toe. ‘Ik bedoel, hoe kan je anders populairder bij de dames zijn dan ik, ondanks dat je geen persoonlijkheid hebt?’ Alvin en Jeremy struinden al jaren samen de cafés af, op zoek naar vrouwen.

Jeremy lachte. Alvin Bernstein, van wie de naam het beeld opriep van een keurige, bebrilde accountant – een van die talloze hoger opgeleiden die schoenen van Florsheim droegen en met een koffertje naar hun werk gingen – zag er niet uit als een Alvin Bernstein. Als tiener had hij Eddie Murphy in *Delirious* gezien en besloten om zich de complete leder-look eigen te maken, een garderobe

die zijn Florsheim-geschoeide, koffertjesdragende vader, Melvin, tot wanhoop dreef. Gelukkig stond het leer goed bij zijn tatoeages. Alvin beschouwde tatoeages als de weergave van zijn unieke esthetiek, en op beide armen, tot aan de schouderbladen, was hij uniek esthetisch. Dit alles ter aanvulling op de vele ringetjes in Alvins oren.

‘Dus je bent nog steeds van plan om naar het zuiden te gaan om dat spookverhaal te onderzoeken?’ drong Nate aan. Jeremy kon zomaar de radertjes in zijn hoofd horen klikken en klakken. ‘Na je interview met *People*, bedoel ik.’

Jeremy streek zijn donkere haar uit zijn ogen en gebaarde naar de barkeeper dat hij nog een biertje wilde. ‘Ja, ik denk het wel. *Primetime* of geen *Primetime*, ik moet nog steeds mijn rekeningen betalen, en ik zat te denken dat ik dit voor mijn column zou kunnen gebruiken.’

‘Maar je blijft toch contact houden, hè? Niet zoals die keer dat je onderdook bij de Rechtschapenen en Heiligen?’ Hij had het over een artikel van zesduizend woorden voor *Vanity Fair* over een godsdienstige sekte; in dat geval had Jeremy drie maanden lang niets van zich laten horen.

‘Ik blijf in contact,’ zei Jeremy. ‘Het is niet zo’n verhaal. Ik ben er in minder dan een week weer weg. “Geheimzinnige lichtjes op het kerkhof”. Niks bijzonders.’

‘Hé, heb je soms een cameraman nodig?’ viel Alvin hen in de rede.

Jeremy keek naar hem. ‘Hoezo? Heb je zin om mee te gaan?’

‘Ja, nou en of. Lekker op jouw kosten in de winter naar het zuiden, misschien een fraaie zuidelijke schone op de kop tikken. Ik heb gehoord dat je helemaal gek wordt van de vrouwen daar, maar op een goeie manier. Het zou een soort exotische vakantie worden.’

‘Moet jij volgende week niet iets voor *Law and Order* opnemen?’

Zo vreemd als Alvin er ook uitzag, hij had een onberispelijke reputatie, en er werd vaak een beroep op zijn diensten gedaan.

‘Ja, maar tegen het eind van de week ben ik daarmee klaar,’ zei Alvin. ‘En luister, als je dat televisiegedoe serieus neemt, zoals Nate

vindt dat je het moet nemen, dan zou het wel eens belangrijk kunnen zijn om behoorlijke opnamen van die geheimzinnige lichtjes te hebben.’

‘Ervan uitgaande dat er überhaupt lichtjes te filmen zijn.’

‘Doe jij het voorbereidende werk en laat het me dan weten. Ik zal mijn agenda vrijhouden.’

‘Ook al zijn er lichtjes, het blijft een mager verhaal,’ waarschuwde Jeremy. ‘Niemand van de televisie zal erin geïnteresseerd zijn.’

‘Vorige maand niet misschien,’ zei Alvin. ‘Maar nadat ze jou vanavond gezien hebben, zullen ze wel geïnteresseerd zijn. Je weet hoe het bij de televisie gaat – al die producenten die hun eigen staart achterna hollen, op zoek naar de volgende sensatie. Als *Good Morning America* ineens warm voor je loopt, dan weet je dat de *Today*-show binnenkort belt, en dat *Dateline* binnen de kortste keren bij je op de stoep staat. Geen enkele producent wil erbuiten gehouden worden. Zo worden ze ontslagen. Het laatste wat ze willen is de aandeelhouders moeten vertellen waarom ze de boot hebben gemist. Geloof me – ik werk voor tv. Ik ken die mensen.’

‘Hij heeft gelijk,’ viel Nate hen in de rede. ‘Je weet nooit wat er straks gaat gebeuren, en het is misschien een goed idee om vooruit te plannen. Je hebt vanavond behoorlijk in de schijnwerpers gestaan. Maak jezelf niks wijs. En als je ook nog eens authentieke opnamen van de lichtjes te pakken kunt krijgen, dan is dat misschien net wat *Good Morning America* of *Primetime* nodig heeft om ze over de streep te trekken.’

Jeremy keek met half toegeknepen ogen naar zijn agent. ‘Meen je dat? Het hele verhaal stelt niks voor. De reden dat ik het besloot te doen was alleen maar omdat ik na Clausen even op adem wilde komen. Dat verhaal heeft me vier maanden van mijn leven gekost.’

‘En moet je zien wat je er voor terugkrijgt,’ zei Nate terwijl hij zijn hand op Jeremy’s schouder legde. ‘Het mag dan een flinterdun verhaaltje zijn, maar met sensationele opnamen en een goed achtergrondverhaal, wie weet wat de televisie ervan vindt?’

Jeremy zweeg even voor hij ten slotte zijn schouders ophaalde. ‘Goed,’ zei hij. Hij keek naar Alvin. ‘Ik ga dinsdag weg. Probeer

vrijdag te komen. Voor die tijd bel ik je nog met bijzonderheden.’

Alvin pakte zijn bier en nam een slok. ‘Nou, allemachies,’ zei hij terwijl hij het zuidelijke accent nadeed, ‘daar ga ik dan naar het land van de grutten en de kippenstrotjes. En ik beloof je dat mijn rekening niet zo hoog zal zijn.’

Jeremy lachte. ‘Ben je wel eens in het zuiden geweest?’

‘Nee. Jij?’

‘Ik ben in New Orleans en Atlanta geweest,’ gaf Jeremy toe. ‘Maar dat zijn grote steden, en steden zijn eigenlijk overal hetzelfde. Voor dit verhaal gaan we naar het echte zuiden. Het is een dorp in North Carolina dat Boone Creek heet. Je moet de website van het dorp eens zien. Er staat van alles in over azalea’s en kornoeljes die in april bloeien, en er is een foto te zien van de bekendste ingezetene van het dorp. Een of andere Norwood Jefferson.’

‘Wie?’ vroeg Alvin.

‘Een politicus. Hij heeft van 1907 tot 1916 in de staats senaat van North Carolina gezeten.’

‘Wie interesseert dat nou?’

‘Precies,’ zei Jeremy knikkend. Toen hij een blik door het café wierp, zag hij tot zijn teleurstelling dat de roodharige verdwenen was.

‘Waar ligt dat dorp precies?’

‘Ergens tussen *ver van de bewoonde wereld* en *waar zitten we eigenlijk?* Ik logeer in een tent die Greenleaf Cottages heet en die door de Kamer van Koophandel beschreven wordt als schilderachtig en rustiek, maar toch modern. Wat dat ook moge betekenen.’

Alvin lachte. ‘Het klinkt als een avontuur.’

‘Ik zou me er niet druk over maken. Ik denk dat je er niet zult opvallen.’

‘Denk je?’

Jeremy keek naar het leer, de tatoeages en piercings.

‘O, vast en zeker,’ zei Jeremy. ‘Ze zullen je er vast willen adopteren.’

Dinsdag, de dag na zijn interview met het tijdschrift *People*, kwam Jeremy in North Carolina aan. Het was even na het middaguur; toen hij New York uitreed, was het grauw en viel er natte sneeuw, en er werd nog meer sneeuw voorspeld. Hier, met een uitgestrekte blauwe lucht boven zijn hoofd, leek de winter heel ver weg.

Volgens de kaart die hij in het souvenirwinkeltje op het vliegveld had gekocht, lag Boone Creek in Pamlico County, zo'n honderdvijftig kilometer ten zuidoosten van Raleigh en – als hij op de rit mocht afgaan – zo'n biljoen kilometer van wat hij als beschaving beschouwde. Aan weerszijden van hem was het landschap vlak en spaarzaam begroeid en net zo spannend als pannenkoekenbeslag. De boerderijen waren van elkaar gescheiden door smalle rijen *loblolly pines*, en omdat er weinig verkeer was, moest Jeremy zich inhouden om niet uit pure verveling het gaspedaal in te trappen.

Maar het was niet helemaal een ramp, moest hij toegeven. Tenminste, het rijden dan. Het was bekend dat de lichte trillingen van het stuur, het geluid dat de motor bij een oplopend toerental maakte en het gevoel van acceleratie bij mannen een verhoging van de adrenalineproductie teweegbrengen (hij had er een keer een column over geschreven). Maar het leven in een grote stad maakte autobezit overbodig, en hij had de uitgave nooit kunnen rechtvaardigen. In plaats daarvan werd hij in overvolle metrotreinen of whiplash veroorzakende taxi's van plaats naar plaats vervoerd. Reizen in een grote stad was lawaaiërig, druk, en soms, afhankelijk van de